

procesije na praznik presv. Rešnjega Telesa pa ne opaziš; avgusta meseca vidiš le mlatiče na podu, ne pa pobožnih romarjev, ki so na isti sliki. Zakaj pa

tudi nisi nič omenil zadnje slike, na kateri so naslikane jaslice?

Babica: Marica, ti si prehuda; ne smeš tako slabo soditi! Počakaj, vse se ne da naenkrat povedati. Pravzaprav sta me pa že oba odvrnila od prvotnega namena. Govoriti sem hotela z vami najprej o cerkvenem letu. Zdaj pa moram odložiti za prihodnjič. Medtem si pa dobro oglejte sličice. Vem, da boste že sami mnogo spoznali in že naprej uganili, o čem vam bom pripovedovala.

Marica: Babica, še Binček bi rad nekaj povedal.

Binček: Jaz imam pa najraje takrat, ko Miklavž hodi in nosi darila.

Babica: I, seveda, tudi zate, maliček, je pratika na svetu. Le sem bliže se pomakni; glej, tudi to je kaj lepo naslikano na levi strani jaslic na sliki zadnjega meseca

SINICA IN VRABEC.

Sinica je tiščala na sneženi veji visoke jablane. Tresla se je mraza, revica; saj je bila najostrejša zima.

K nji prileti nagajivi vrabec in jo nagovori: „No, kaj se držiš tako zmrzlo?“

„Zebe me“, odgovori sinica.

„He, zakaj pa nisi poletela na jug, kjer je vedna pomlad?“

„Zakaj pa nisi poletel ti; tudi tebi ni menda vroče v najhujšem mrazu?“

„Jaz? He, meni se tudi po zimi godi dobro. Pri Zaplotnikovih visi koruza pod kapom, pa lepo zletim tja in se nazobljem. Kdo bi ne kradel, če je lačen? Spim tudi lepo na gorkem; skrijem se v Kovačev dimnik; zjutraj res prilezem črn kot dimnikar iz njega, pa kaj bo to!“

„Krasti ni lepo, vrabec! Meni se ne godi dobro, a sem bolj zadovoljna kot ti, tatiček. Lahko bi bila poletela na jug, a mislim, da je lepše živeti v domovini v pomanjkanju, kakor v tujini v izobilju. Ti si ostal le zato v domačem kraju, ker prav tako kradeš po zimi kot poleti!“

„Čiv, čiv,“ je zavreščal vrabec-tatič in je osramočen odletel.

Bogumil Gorenjko.

BIVALIŠČE BOŽJE.

O sv. mučencu Leonidu se pripoveduje, da je svojega sinka Origena, ki je bil pozneje jako učen in slaven mož, takrat ko je še v zibelki ležal, mnogokrat pobožno poljubil na prsih. Ko so svetníka vprašali, zakaj to dela, je odgovoril: „Ker je otrokovo srce pravi tempelj sv. Duha.“

To dogodbo je v cerkvi slišala neka bogoljubna grofinja. Zgled sv. Leonida ji je bil tako zelo všeč, da ga je takoj začela posnemati. Svojega malega sinka Krištofa je naučila, da mora vselej, če ga bo kdo vprašal, kje stanuje ljubi Bog, pokazati na svoje srce in odgovoriti: „V srcu malega Krištofa, če je priden.“ In da bi si ta nauk in opomin še bolj zapomnil, ga je večkrat, zlasti zvečer, s sveto resnobo pokrižala na čelu, ustih in na prsih.

Nekega dne pa se je zbralo mnogo gostov v gradu. Blaga mati ni imela časa, da bi svojega sinka Krištofka sama spravila k počitku in molila ž njim ve-